

Hoe een boerenmeisje de grootmoeder van Koninginnen werd.

GESCHIEDKUNDIG VERHAAL.

De titel klinkt als in een sprookje en toch vertalen we hier een geschiedkundig feit, een ware gebeurtenis.

Op een der zomerdagen van het jaar 1667 reden twee jonge dames op haar ponies in een der parken van Engeland. Met volle borst ademden ze de zuivere buitenlucht in en beider oog tintelden van levenslust. Het stappen van haar viervoeters ging haar te langzaam; weldra vlogen ze daarheen in galop, waarbij haar rijkleed en de struisvederen op haar hoed in den wind op en neder golfdën. Aan het einde van het park, daar, waar een landweg langs liep, hielden zij stil, zoowel om de paarden eens te laten uitblazen, als om haar oogen over den schoonen omtrek te laten weiden.

Een paar landlieden gingen op den weg voorbij; ze keken de beide dames aan, namen ze zelfs goed op, maar — groeten deden ze niet.

« Welke vlegels zijn dat ! » riep de jongste verstoord uit.

« Nu », sprak de oudste, « ik geef u toe, dat de heeren van het hof zich beleefder jegens ons toonen dan deze menschen; maar ze kennen ons zeker niet, en het is aan onze gezichten niet te zien, dat de koning « nicht » tegen ons zegt ».

Uit het gesprek vernemen wij, dat deze beide dames tot de koninklijke familie van Engeland behoorden. Het waren dan ook de dochters van den

hertog van York, broeder van Karel II. De prinsessen vertoefden hier eenigen tijd bij haar grootmoeder, de gravin van Clarendon.

Op den terugrit naar het kasteel wilde de verstoordheid van Anna, zoo heette de jongste, niet wijken, ofschoon Maria, de oudste, er tusschenbeide hartelijk om lachte. Thuis gekomen beklagde Anna zich zelfs bij haar grootmoeder over « de lompe bejegening van die ongemaniëerde boeren », zooals ze het uitdrukte. « Al die menschen schijnen niet veel beter dan hun ossen en koeien », voegde zij er bij.

« O, Anna, kind, wat draaft ge weer door ! » sprak de gravin, terwijl zij lachend den vinger tegen de pruttelaarster ophief. Een oogenblik later vervolgde ze meer ernstig : « Gij oordeelt weer al te haastig, kind; anders zou uw uitspraak over de landlieden gunstiger zijn. Na het tweede ontbijt zal ik u een geschiedenis mededeelen, en dan zult gij, hoop ik, betere gedachten over die boeren hebben en — ook over mij ».

Zoodra de gravin de beide meisjes verlaten had, zei Anna tegen haar zuster : « He, Marie, begrijpt ge, wat grootmama zeggen wil met die woorden : **en ook over mij ?** Ik vind die zoo vreemd ».

« Ik ook, want ik begrijp ze evenmin als gij », sprak de andere. « We dienen onze nieuwsgierigheid op te schorten tot vanmiddag. Ik vind uw gevoeligheid over de onbeleefdheid der boertjes en uw uitval over hen tegenover grootmoeder wel niet heel verstandig, maar een en ander verschaft ons toch het genot van een geschiedenis te hooren, en daar spits ik me nu al op. Te meer, omdat we die zullen vernemen uit den mond van grootmoeder, die ik geloof, de wijste vrouw van geheel ons Oud-Engeland is ».

* * *

Het tweede ontbijt was afgelopen, en de gravin zat met haar beide kleindochters rustig in een der plezierigste vertrekken van het kasteel.

« Nu de geschiedenis, grootma », sprak Maria.

« Zeker, kind, ik begin al ». En de gravin verhaalde het volgende :

Vele jaren geleden leefde er in de nabijheid van Londen een getrouwd paar. De man, Forsyth genoemd, bezat een hoeve, die hij, helaas, door veronachtzaming van zijn zaken verloor. Nog eenigen tijd leefde hij als daglooner en liet bij zijn dood zijn vrouw Catherina en zijn dochttertje Ellen in armoedige omstandigheden achter. Door werken bij de bureu en het doen van boodschappen voor anderen trachtte de vrouw zich voor broodsgebrek te behoeven, maar dit gelukte haar niet altijd. Zij werd ziekelijk en wenschte, al was het alleen om haar kind, nog wat op aarde te blijven. Ze stierf echter met de woorden op de lippen : « Wat zal er nu van mijn lieve Ellen worden ! »

Rooskleurig scheen de toekomst der zestienjarige dan ook niet toe. Zij was te jong en ook niet sterk genoeg, om door arbeid bij de landlieden den kost te winnen. Wel zeide men van haar, dat ze schoon was en er, in haar

boerinnenpakje, zelfs bevallig uitzag, doch schoonheid en bevalligheid alleen geven geen brood. Zij zou dus vooreerst ten laste van de gemeente komen.

Maar, door anderen onderhouden worden, genadebrood eten — dat stuitte Ellen tegen de borst. Zelf wilde zij in haar onderhoud voorzien; kon het in haar geboorteplaats niet, dan elders. Zij besloot, naar een stad te trekken, en wel naar Londen. Zoo velen uit het dorp waren er heengegaan en als wellgestelde lieden van daar teruggekeerd. Zij rekende op haar ijver, op haar goeden wil; waarom zou de fortuin haar daar ook niet toelachen?

Met een pakje, niet bijster groot, en met wat geld, maar al heel weinig, verliet zij het dorp en bereikte te voet een der voorsteden van Londen. Terstond maakte zij er haar werk van, om als dienstbode geplaatst te worden, maar zij gelukte nergens. De avond kwam, en zij moest in een geringe herberg een onderkomen zoeken. Had zij haar avondeten en slaapplaats betaald, dan was haar karig voorzien beursje ledig; en wat dan den volgende dag?

Toch liet zij zoo spoedig den moed niet zakken. Den anderen morgen wilde zij er weder op uitgaan, om hier en daar haar diensten aan te bieden, toen zij van een voerman, die bier aan de herberg bezorgd had, hoorde, dat er in de brouwerij van zijn heer, den brouwer Pasley, een meisje noodig was, om in de schenkkamer der brouwerij het bier aan de talrijke gasten — zoo wel proevers als koopers — te overhandigen.

« Zou men mij daartoe kunnen gebruiken, vriend? » vroeg Ellen.

« Dat zou ik wel denken, meisje! Rijd maar met mij mede; gij kunt dan uw belangen voordragen aan meester Broom, den bestuurder der brouwerij ».

« Maar waarom moet ik mij tot meester Broom wenden en niet tot den heer Pasley zelf? »

« Kind, waar denkt gij aan? » sprak de voerman. « Meent gij, dat de heer Pasley, de rijkste brouwer van Londen, zich bemoeit met het huren van een dienstmeisje in zijn brouwerij? Bovendien woont hij op een buitenplaats, buiten de stad ».

Ellen ging met den voerman naar de brouwerij, en, wat geluk! meester Broom gaf haar de verlangde betrekking, die zij ook zeer tot zijn tevredenheid waarnam.

Tusschenbeide kwam de heer Pasley eens in de brouwerij kijken. Al spoedig merkte hij Ellen op, en het duurde niet lang, of hij nam haar als dienstmeisje in zijn eigen huis. Zoo leerde hij haar meer en beter kennen, en vroeg haar na eenigen tijd ten huwelijk. Ellen stemde toe.

Op die wijze werd het boerenmeisje de echtgenoot van een der aanzienlijkste mannen van Londen. De rijke brouwer kreeg zijn vrouw al meer en meer lief, en toen hij gestorven was, zonder kinderen na te laten, bleek het, dat hij geheel zijn vorstelijk vermogen aan Ellen vermaakt had.

Nu leefde er in dien tijd te Londen een jong en zeer knap rechtsgeleerde, Eduard Hyde genoemd. Hem droeg de rijke weduwe op de nalatenschap te regelen en verder haar geldelijke zaken te beheeren. Zij leerde hem als een kundig en rechtschapen man kennen, en trouwde een paar jaren later met hem.

Beiden waren vurige aanhangers van het koninklijke huis van Engeland. Daarom moesten zij ook, na het onthoofden van Karel I, Engeland verlaten.

Zij begaven zich naar Holland en vervolgens naar Duitschland. Het grootste gedeelte van hun vermogen hadden zij aan de zaak van den vorst opgeofferd. Zooveel te meer werden zij door de Engelsche prinsen hooggeacht, zoodat zelfs een van hen hun oudste dochter Anna tot zijn gemalin verkoos.

Zoodra de oudste zoon van den onthoofden koning in 1660 den Engelschen troon bestegen had, verhief hij, uit erkentelijkheid, Ellens echtgenoot tot rijkskanselier en schonk hem spoedig daarna den titel van Graaf van Clarendon. —

Met klimmende belangstelling hadden beide prinsessen het verhaal van haar grootmoeder aangehoord. Toen deze zweeg, scheen Maria stom van verbazing, doch Anna barstte uit in de woorden :

« De graaf van Clarendon ! Dat is grootvader ! En gij, grootma, zijt de gravin van Clarendon en zoudt dus Ellen Forsyth wezen ! Neen, gij schertst, grootma ! »

« Ik heb u iets laten hooren », vervolgde de gravin; « ik zal u ook nog iets laten zien ». Zij begaf zich toen naar een ander vertrek. Na enkele oogeblikken trad een vrouw binnen, gekleed in een zeer ouderwetsch en afgedragen boerinnengewaad. Beiden herkenden dadelijk haar grootmoeder.

« Zijt gij thans overtuigd, nu gij Ellen Forsyth ziet in het pakje, waarmee zij te Londen kwam, en dat zij altijd als haar kostelijkste kleinood bewaard heeft ? » vroeg zij.

« Ja, grootma », antwoordde Anna, meer of min beschaamd, nu zij zich herinnerde, wat aanleiding tot deze geschiedenis gegeven had. Doch Maria sprong eensklaps van haar zitplaats op, sloeg haar armen om de gravin heen en sprak diep ontroerd en met vochtige oogen : « Mijn lieve, beste grootmoe ! »

Maria werd later de vrouw van Willem III, en beiden werden koning en koningin van Groot-Brittanje. Anna bekleedde na haar schoonbroeder den Engelschen troon. Zoo was het boerenmeisje Ellen Forsyth de grootmoeder van twee koninginnen geworden.

Moest hij het weten !

Onderwijzer : Ik heb niet veel goeds van u gehoord, Jantje !

Jantje : Meester, ge moest eens hooren, wat de jongens van u vertellen !

N^r 3. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr. 18 November 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

